

ת"ד 2442/05/17 - מדינת ישראל נגד דוד כהן - בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 2442-05-17 מדינת ישראל נ' כהן

לפני
המאשימה:
נגד
כבוד השופטת הגר אדרי
מדינת ישראל
הנאשם:
דוד כהן - בעצמו

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום כתוצאה מהן נגרמה תאונת דרכים בה נחבלו 2 הולכות רגל.

לנאשם רשיון משנת 2015 ולחובתו הרשעה אחת מסוג קנס. המדובר בכשל ראשון מסוגו עבורו.

הערך המוגן בעבירה זו הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף.

מתחם העונש ההולם כולל פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס. בגין הוראת חיקוק מספר 2, קבע המחוקק ענישת מינימום בת 3 חודשי פסילה בפועל בנוסף ליתר הרכיבים.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונשים של פסילה בפועל מעל לפסילת המינימום, פסילה מותנית וקנס זאת לאור העובדה כי נחבלו שתי קטינות במעבר חציה.

מנגד, עתר הנאשם שלא להשית עליו פסילה בפועל. הנאשם ציין כי הוא חייל בשרות סדיר, כי סובל מנכות בהיותו כבד שמיעה, הציג מסמכים כי הינו נהג מקצועי בצבא, נהג של אלוף פיקוד וביקש להתחשב ולהסתפק בפסילה בת 60 יום שריצה כבר בתיק זה. הנאשם טען כי הטמיע את חומרת העבירה וכי זו הפעם הראשונה שלו בביהמ"ש.

הנאשם הוא זה אשר הזמין מד"א ומשטרה למקום ונשאר במקום עד אשר ראה שהנפגעות חזרו מביה"ח. הנאשם טען בהזדמנות הראשונה לרשלנות תורמת של הנפגעות בכך שהן רצו לכביש והוא עשה כל שביכולתו בכדי למנוע את התאונה.

הופיע בפניי נאשם נורמטיבי, אשר אמנם בעל וותק נהיגה קצר משנת 2015 אולם זה הוא לו הכשל הראשון מסוגו.

כעולה מכתב האישום, הוראת החיקוק אשר יוחסה לנאשם מצויה בתוספת השניה של פקודת התעבורה ולכן, טומנת בחובה חובת פסילת רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ- 3 חודשים, וזאת בנוסף לכל עונש אחר. אולם, חובת הפסילה שקבע המחוקק ביחס לסעיף 38 (2) לפקודת התעבורה, אינה חובה מוחלטת והושאר שיקול דעת לבימ"ש במקרים מיוחדים ובהתקיים נסיבות מיוחדות, שלא להורות על פסילת רשיון הנהיגה בפועל.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות הפחתה, במידת מה, של רכיב הפסילה בפועל.

המדובר בתאונה בה נגרם נזק לאופנוע של הנאשם ונפגעו שתי הולכות רגל. מדו"ח הפעולה הראשוני, אשר בתיק החקירה עולה, כי הנפגעות פונו לביה"ח במצב קל.

מעיון בתעודה הרפואית של הנפגעת מ א עולה כי, הגיעה לביה"ח בשעה 16:05 ושחררה בשעה 16:50 ונמצא שפשוף ביד ימינה.

מהתעודה של מ נ עולה, כי הגיעה לביה"ח בשעה 16:10 ושחררה כ-6 שעות לאחר מכן, בשעה 22:38 ונמצאו שפופים במותניים ובגב, אולם אין עדות לחבלה גרמית אקוטית.

מעיון בתיק החקירה עולה כי לא היו עדים לתאונה, מסקנות הבוחן הראו כי התאונה היתה בלתי נמנעת אולם הנאשם אחראי בכך שהיה צריך להתאים מהירות נסיעתו לתנאי הדרך ולמעבר החציה.

מלוח התצלומים עולה כי מעבר החציה נראה דהוי עד כדי מחוק ובמכלול נתוני תיק התביעה, אני מוצאת מקום להתחשבות בענישה, לאור העובדה כי הנאשם בחר שלא לנהל משפטו והודה בהזדמנות הראשונה.

מבחינת נסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה עצמה, הרי שהנאשם נורמטיבי, משרת כנהג של אלוף בצבא במשך השנתיים האחרונות, ציין בפניי כי הינו כבד שמיעה ולא יכול לבצע תפקיד אחר.

הנאשם הציג מכתב ממפקדו, ד"ר גולד, אשר ציין כי הנאשם משמש נהג מקצועי שלו בשנתיים האחרונות וכי נהג קילומטרים רבים במסגרת התפקיד. עוד ציין, כי הנאשם משמש חונך עבור נהגים חדשים ביחידה, כי הוא נהג זהיר, מקפיד על חוקי התנועה וממלא תפקידו, תוך נהיגה זהירה ובטוחה, דיוק ועמידה בזמנים.

אימו של הנאשם ביקשה להציג מכתב שכתבה כי היא גרושה ומגדלת את שני ילדיה בגפה. ציינה כי היא וילדיה כבדי שמיעה בעלי נכויות, ביקשה התחשבות במצבם הכלכלי הלא פשוט, תיארה כי עברה תאונת דרכים וכי היא זקוקה לעזרת בנה בבית, אחרי שעות שרותו.

לאור מכלול הנימוקים לעיל, החלטתי לעשות שימוש בסמכותו הייחודית של ביהמ"ש לחרוג מרף פסילת המינימום בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה.

בבואי לגזור את עונשו של הנאשם, מצאתי אף לזקוף לזכותו את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושקלתי את חומרת העבירה, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שהוצגו בפני, את וותק נהיגתו ועברו התעבורתי, את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

לאור כל האמור אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. קנס בסך 350 ₪ שישולם עד ולא יאוחר מיום 10/12/17.

2. פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 60 ימים ממנה ינוכו 60 ימי הפסילה המנהלית שריצה הנאשם בתיק זה. למען הסר ספק, לא נותרה יתרת פסילה לריצוי ואין צורך בהפקדה.

3. פסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 1,500 ₪ וזאת על תנאי למשך שנתיים לבל יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע בכתב אשום זה. ההתחייבות תיחתם במזכירות בימ"ש זה בתוך 30 יום.

המזכירות תשלח לנאשם גז"ד ושובר התשלום לכתובת המופיעה בכתב האשום.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ז, 10 ספטמבר 2017, בהעדר
הצדדים.